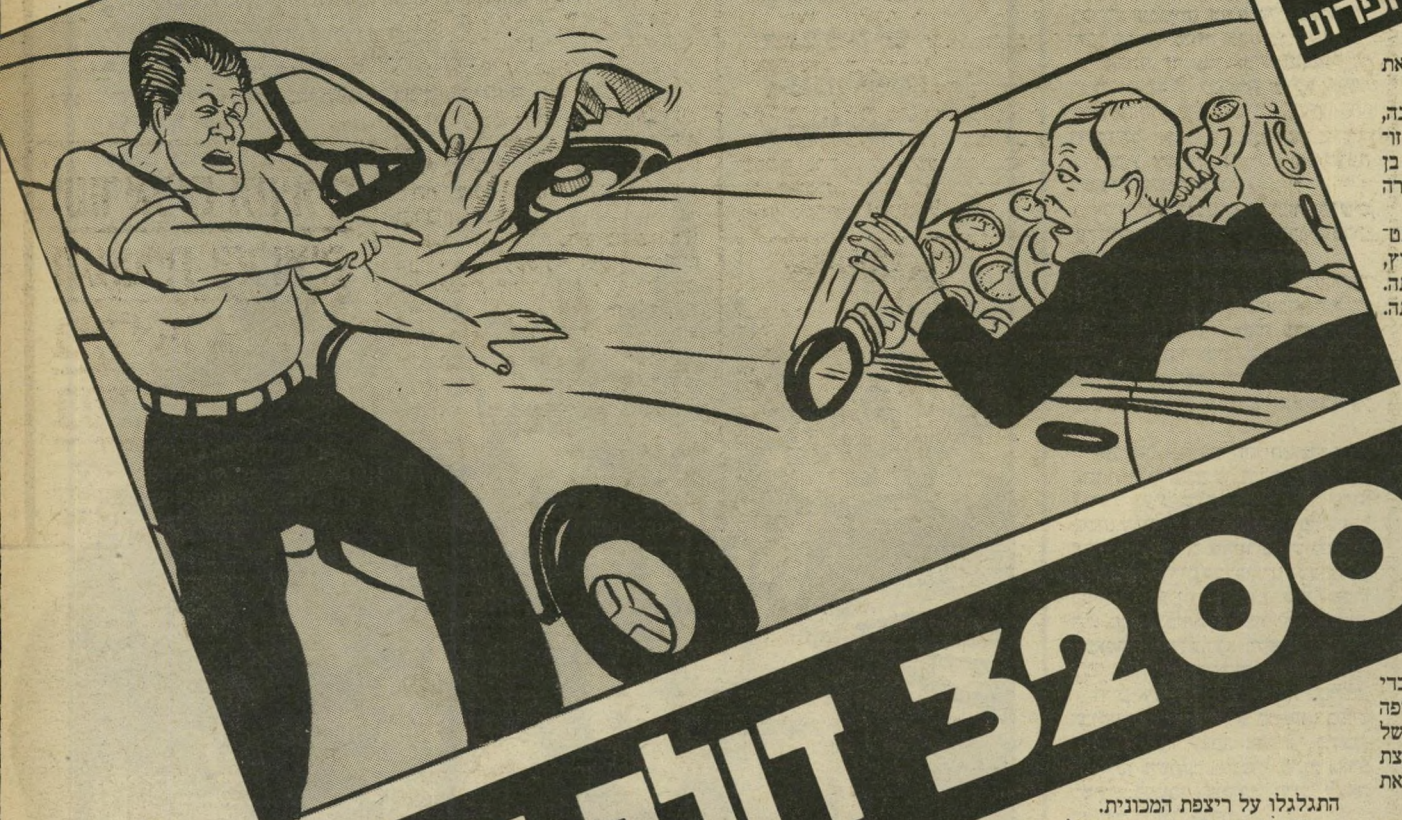

חיים נהג במכונית המצוחצחת שלו. כידו השמאלית אחז במכשיר הטלפון ומילמל ארוכות לתוך השופרת.
תוך כדי נהיגה, לחץ על כפתור, וחלק מגגהמכונית נפתח.

רפנה ברק:
סיפורי הרמיון הפרוע

חיים התנשף עמוקות והתלונן: «את מבין? שיחררתי את הנהג...»
בעברו השני של הקו היתה רינה, אשת-חברה ידועה, בעלת הופעה זור הרת. רינה נפרדה לא מכבר מבעלה, בן למישפחת מיליונירים, והיוותה מטרה לחיזוריהם של כל זאבי העיר.
חיים, מנכ"ל קונצרן נ"ת אינטרניישנאל למוצרימוזון, חלם בהקיץ, בין ישיבה לישיבה, כיצד ישיג אותה. ואם לא — כיצד, לפחות, ייראה איתה. לפחות שיידעו, שידברו.

„לא תאמיני מה קרה לי... נתקעתי במכונית שלפניי... חייבים לעצור את זה“

32000 דולר בחודש

התגלגלן על ריצפת המכונית. אוהו, חשב, עכשיו יכתבו על זה בעיתון, בטוח שיכתבו! יצחקו עלי, ירכזו את שמו עם שמה של רינה — לפחות זה!

אבל לא! אסור לו! לא עכשיו, כשעומדים לפרסם את גובה שכרו, ר' הוא ירא את הרגע הזה, מנסה לרחות את הקץ.

נהגה השרירי המשיך לצעוד לעבר חיים. בדרך הקצרה צבר תאוצה ופתח בצעקות ובגידופים. הוא הביט כבון בטלפון, בגג המתקפל ובשאר עזרי הגבריות, והגביר את צעקותיו. הוא לא ידע מי זה חיים. הוא לא ידע שחיים

הוא בחן את עצמו בראי תוך כדי נסיעה-שיחה: הוא היה לבוש בחליפה שעליה התנוססו במודגש תוויות של פייר קארדן. החליפה נראתה מגוהצת מדי, חדשה מדי, כאילו חיים ירא את „השם“ שאותו הוא לובש.

„אני איש מפורסם, עם מעמד ציבורי“, המשיך להרצות לתוך שפוף פרתהטלפון, „ואני חייב לשמור על תרמית סולידית...“

בוס! חיים פלט צעקה, שיפסף את עיניו ומצא את מכוניתו האהובה — ה"מכונית שכליכך ביקרו אותו בגללה, שכתבו עליה — תקועה באחוריים של מכונית, מודל 88.

משם הגיח גברתן אימתני, שהתחיל לצעוד לעבר חיים בצעדים עצבניים. עורו החיוור של חיים נעשה חיוור עוד יותר. חפיסות היסגרות תוצרת-חזון

לא הסיחו את רעתו. הוא התחנן בגיל צעיר, הקים מישפחה והשקיע עצמור כולו בעבודה.
אט"אט התקדם בסולם-הפקידות, עד שהועבר לתל"אביב. שם המשיך להתקדם בכיטחה, עד שהגיע להיות מיספר 2 של הקונצרן.

חיים נתקע. אבא ואמא בנהריה היו גאים בו. מעבר לזה לא העז אף לקוות, לחלום.
יום בהיר אחר הוצע למנכ"ל החברה לכהן בתפקיד מקביל בחברה גדולה יותר. לפני שחיים הספיק לעכל מה אירע, זה קרה — חיים, ילד-טוב נהריה, הפך להיות מיספר 1 של נ"ת אינטרניישנאל. הציעו לו שכר כמקובל, באחרונה, במישרות כאלה: 32 אלף דולר בחודש, פלוס בונוסים מיוחדים והוצאות שוטפות — כרטיס-אשראי פתוח — הוצאות מיוחדות.

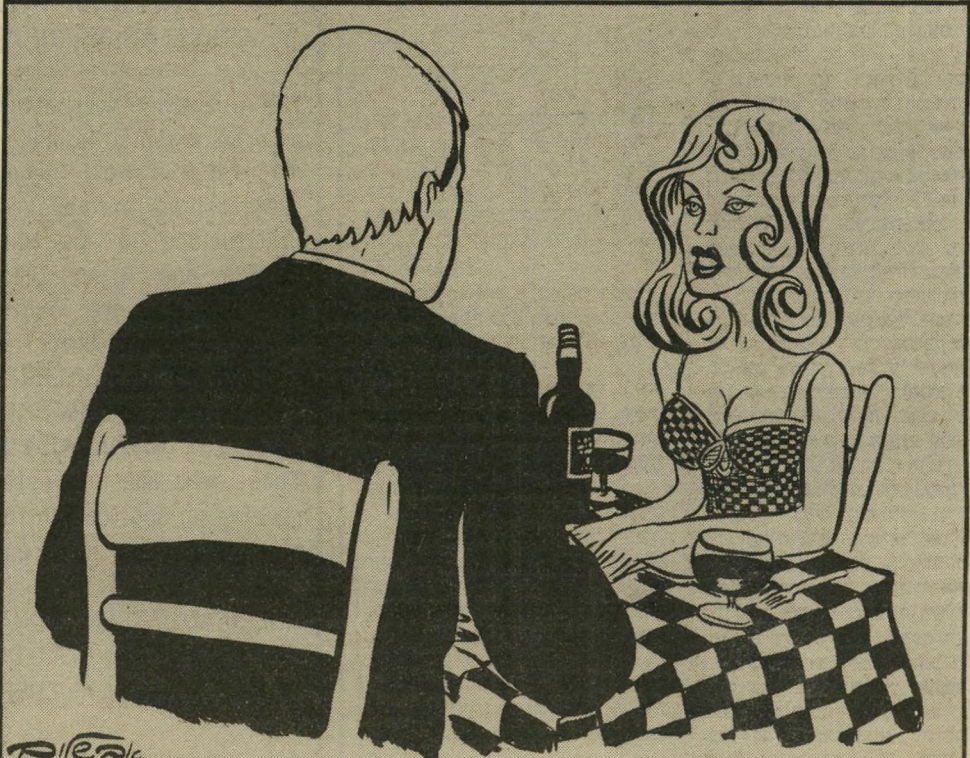
חיים המשיך לעבוד בחריצות, עד שבאחד הבקרים התעורר והבין: „אני, חיים הקטן מנהריה, מנכ"ל של נ"ת אינטרניישנאל! אני איש בכיר, כעל עמדה! כולם היו צריכים להתפעל, להצביע עלי בחוב, לרכל על הנשים שבחיי. אבל איך? איך עושים את זה, לעזאזל?“

„וואללה, זה עבד!“

חיים התחיל להתווכח עם הנהג שלפניו בחוטר-רצון מופגן. הוא ניסה להעמידו במקום ממרומי מעמדו הציבורי — ולא הצליח. נו מילא, הביטוח ישלם והכל במילא על חשבון החברה.

הוא הביט, מבווייש, בפנס השבור של מכוניתו-תיפארתו, בטלפון המתנדרב ונוכר: „או אלוהים, אני חייב לספר לרינה! איזו פשלה...“
חיים נזכר איך הצליח להסב את תשומת-ליבה של רינה. הוא נסע נסיעת-עסקים לקנדה והפתיע בטלפון את רינה שהגיעה בסודי-טורות ל"שווייץ. הוא נזכר גם איך המתין לה בנמל-התעופה כששבה. רינה היא IN. מפורסמים מכרכרים סביבה. חיים חשב שכך יגיע למרכז הפעילות.

הוא נזכר איך התלבט ארוכות מה ללבוש לנמל-התעופה. לבסוף בחר ב"ג'ינס, טיישירט ונעלי-התעמלות. הוא חשב איך להיות מיוחד. הוא — איש המרוויח 32 אלף דולר בחודש, עם בור נוסים ובכלל, כשכל המדינה משתגעת לרעת את הסכום המדוייק — לא יכול להסתופף עם עמך הממתינים מאחורי הגדר לשבים ארצה. הלוואי ויכול היה לרלג על כל המחסומים ולהמתין ל"רינה, כפי שהיא רגילה, לרגלי המטוס, או לפחות ליד ביקורת הדרכונים, אבל אין לו קשרים. איך זה? איך אחרים, המרוויחים אולי 3000-4000 שקלים לחודש, משחקים אותה? חיים החליט להישאר יושב במכונית. זה סטייל! הוא פתח את אחת המגירות, והוציא משם בקבוקיבושם שקנה בחו"ל. רינה מש"תמשת, בווראי, כבושם יקר יותר, אבל אלה עולים 70-60 דולר לבקבוק. והוא (המשך בעמוד 20)

„אני לא אתן להם מודעות! אשבית להם את העיתון!“